

Michiel de Ruyter

LANG GELEDEN WERD er in Vlissingen een kind geboren dat van zijn ouders de naam Michiel kreeg. Michiel was geen gemakkelijk kind. Hij mocht naar school, maar daar luisterde hij zo slecht dat de meester hem op een dag naar huis stuurde en zei: 'Wegwezen, je hoeft niet meer terug te komen.'

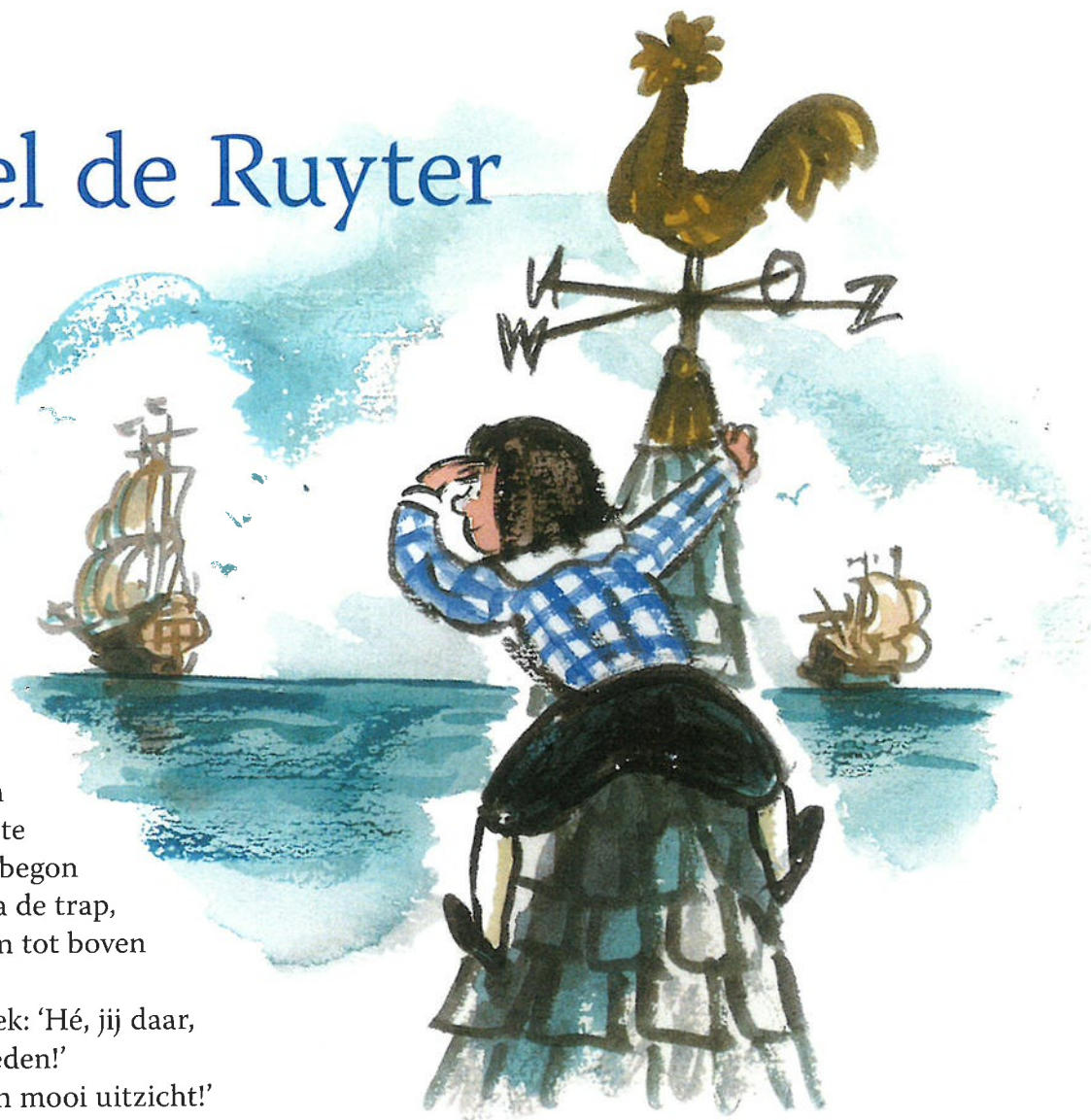
Dat vond Michiel niet erg. Er waren in de stad genoeg avonturen te beleven. In plaats van naar huis te gaan, liep Michiel naar de kerk en begon hij de toren te beklimmen. Niet via de trap, maar langs de buitenkant. Hij klom tot boven op de spits van de toren.

De koster van de kerk riep in paniek: 'Hé, jij daar, kom als de wiedeweerga naar beneden!'

'Maar hiervandaan heb ik juist zo'n mooi uitzicht!' riep Michiel. 'Zo kan ik de schepen op zee zien.'

Michiels vader moest eraan te pas komen. 'Kom,' zei hij. 'Ik breng je weer naar school.'

'Dat kan niet,' zei Michiel. 'De meester heeft me ervanaf gestuurd.'

'Wat wil je dan?'

'Ik wil naar zee,' zei Michiel.

'Veel te gevaarlijk voor een kind,' zei zijn vader. 'Je

bent pas tien. Als je niet wilt leren, moet je naar de fabriek. Kom maar mee.'

Michiels vader bracht zijn zoon naar een touwfabriek. Michiel werd meteen aan het werk gezet. Net als alle andere kinderen die in de fabriek werkten, moest hij aan een houten wiel draaien. Aan dat wiel waren dunne touwtjes vastgebonden. Door aan het wiel te draaien, draaiden al die dunne touwtjes in elkaar, tot ze één dik touw werden. Zulke dikke touwen werden op schepen gebruikt.

Al snel kreeg Michiel schoon genoeg van het harde werken. Elke dag moest hij vroeg opstaan om naar de touwfabriek te gaan. In zijn kiel, een bloes met blauwe ruitjes, draaide hij aan zijn wiel. De hele dag. Jaren later zongen de mensen:

*In een blauw geruite kiel
draaide hij aan 't grote wiel
de ganse dag.
Maar Michieltjes jongenshart
leed ondragelijke smart.
Ahach, ahach, ahach, ahach.*

Uiteindelijk kreeg Michiel zijn zin. Zijn vader liet hem naar zee gaan. Als jongste matroos mocht Michiel meevaren op een groot zeilschip. Later werd hij stuurman. Nog later kapitein. En nog later de admiraal van alle Hollandse oorlogsschepen. Met die schepen kwam Michiel ook in een echte oorlog terecht. Er waren drie landen die ons land wilden bezetten: Duitsland, Frankrijk en Engeland. De Duitsers stuurden voetsoldaten met geweren en ruiters op paarden. Frankrijk en Engeland stuurden schepen, vol met soldaten en kanonnen.

De regering in Den Haag zei: 'Er is maar één man die ons land kan redden. Dat is Michiel de Ruyter. Weten jullie nog dat hij op een dag de piraten te slim af was? Toen zijn schip werd aangevallen, liet hij de matrozen het dek insmeren met boter. Alle piraten gleden uit en werden gevangengenomen.' Michiel kreeg het allermooiste schip van het land: De Zeven Provinciën.

Voor het vechten begon, riep hij alle mannen bij elkaar. 'Luister,' zei hij, 'we moeten een plan bedenken. We gaan niet in het wilde weg schieten met onze kanonnen. Dan gaat het meestal mis. Voor je het weet schiet je per ongeluk een van je eigen schepen naar de bodem van de zee. Ik wil dat jullie morgen netjes in een rij achter elkaar gaan varen. Als ik een signaal geef, begin je pas met schieten.' Het plan van Michiel werkte. De vijand werd op de vlucht gejaagd, maar de oorlog was nog niet afgelopen.

Michiel riep zijn mannen weer bij elkaar. 'Bij de volgende zeeslag moeten alle schepen vlaggen gebruiken om mee te seïnen. Zo kunnen we elkaar beter op de hoogte houden.' Het was een goede afspraak. Ook de volgende slag werd gewonnen. De schepen van de vijand werden aan flarden geschoten. De Fransen en de Engelsen gaven de strijd op.

1672 was een belangrijk jaar in de geschiedenis van ons land. Sommige mensen zeiden: 'Het was een rampjaar, maar door de hulp van Michiel is het toch nog goed afgelopen.'

En zo... is het echt gebeurd.